

За да види какъ ще изгорятъ осждени тѣ му съчиненіе, завели го прѣдъ прѣдвѣріе то на храма, При вижданіе то на огъня той ся усмихнхль. Слѣдъ завежданіе то назадъ въ съборнѣ тѣ черквѣ прѣдали го на свѣтскѣ тѣ рѣшкѣ. Императоръ тѣ го прѣдалъ за изгаряніе, на херцога Баварскый, на Пфалцграфа Лудвика при Рейнскый: Той го прѣдалъ изъ ново на държавныя сѣдѣж или крѣвныя сѣдѣж на града Констанць; и отъ послѣдныи тѣ достигнхль въ рѣцѣ ты на отрѣдены ты полицейскы слугы, кои то му наложили книжна калимавка на кождо были исписани діаволи и имало надпись: Архіеретикъ.

При това казалъ Хусъ: Тѣи сѣще Іисусъ Христосъ за мене недостоенъ, съ юще по-бодливъ вѣнець былъ увѣнчалъ и вѣрвѣлъ кѣмъ страшнѣ смъртъ. Когато при турване то на калимавкѣ тѣ прѣдали душа та му на пѣкло то той казалъ: «Азъ са прѣдавамъ на Господа Іисуса Христа.» Спорѣдъ старо то джелатско право принадлежяли сѣкога на джелавина дрѣхи тѣ и другы тѣ нѣща, които носилъ върху си отсжденныя, но Лудвикъ Пфалскый заповѣдалъ нарочно, щото отъ Хуса, нищо да ся не зема, ами да ся изгори съ сичко, както вѣрвѣлъ и стоялъ.

Архіепископъ тѣ Іоаннъ отъ Майнць и 6. други епископи, кои то были зели върху си службѣ тѣ на духовны джелати, отлѣчило го отъ черковнѣ тѣ власть съ думы ты: «Черкова та отъ сега нататкѣ нѣма съ тебѣ нищо общо; за това